

Pyhät Polut -vaellus Parikkalasta Enonkoskelle 7.-11.6.2016

Itä-Suomessa on kuljettu Pyhät Polut -vaellusreittejä jo seitsemänä kesänä. Tämän kesän vaellus toteutui neljäntoista hengen porukalla Parikkalasta Enonkoskelle. Reittiä patikoitiin viisi päivää päiväreput selässä huoltoauton kuljettaessa muut varusteet majoituspaikalta toiselle. Matkaa kertyi yhteensä reilu 100 km.

Tuomo Jantunen jakoi Parikkalan asemalla vaeltajille pihlajasta tehdyt vaellussauvat. Matkan varrella sauvat saivat persoonalliset koristeet. Pyhät Polut -vaeltajat tunnustetaan Itä-Suomessa muista vaeltajista juuri näistä vaellussauvoista. Pyhiinvaeltajan sauva kuvaa vapautta; "Suojelkoon sauva sinua vihollisilta ja vääriltä teoilta."

Pyhiinvaellus on vaellusta eteenpäin, sisäänpäin ja ylöspäin

Ensimmäisen päivän taival Parikkalan asemalta Oronmyllylle oli vain 12 km. Tämän olisi luullut olevan "pehmeä lasku" vaellukselle, mutta asfalttitiellä valtatie vartta pitkin käveleminen tuntui kyllä aivan muulta. Onneksi Oronmyllyn ympäristö oli rauhoittava ja pääsimme uittamaan varpaita kylmässä Niskalammessa. Rohkeimmat uskaltautuivat kyllä uimaankin. Iltahetkessä tutustuimme jo hiukan vaellustovereihin.

Oron virta lähtee muutaman sadan metrin päässä olevasta Heralammesta (ei näy kuvassa), johon ei laske mikään näkyvä joki. Vesi pulppuaa lammen pohjassa olevista lähteistä. Sen vuoksi kuvan Niskalammissa on aina kylmää vettä.

Toinen päivä oli pisin vaelluspäivä, jolloin kilometrejä kertyi 30 - tosin viimeinen kymppi soudettiin kirkkoveneellä Putikosta Punkaharjulle. Tälle päivälle osui paljon ihmeteltävää, sillä löysimme matkan varrelta kaksi kotimuseota: Ruhvanasta tinasotilasmuseon ja Taipaleesta maatalouskonemuseon. Välillä jäimme ihmettelemään suuria muurahaiskekoja, kasvien nimiä tai puusta tippunutta linnunpoikasta. Saimme myös hämmästellä, kuinka Luoja piti meistä huolta. Koko päivän oli satanut vettä; välillä enemmän ja välillä vähän vähemmän. Kävellessämme Putikon rantoja pitkin Pihlajaveden aallot olivat aivan vaahtopäinä. Hieman jännitti, miten jaksaisimme soutaa noin kovassa aallokossa. Viettäessämme taukoa Savisepän pajassa tuuli oli tyyntynyt jo merkittävästi. Astuessamme veneeseen tuuli tyyntyi kokonaan, ja saimme soutaa täydessä auringonpaisteessa koko matkan. Se tuntui erikoisen

ihanalta, sillä aurinko kuivatti märät vaatteemme. Illalla pääsimme hellimään väsynyttä kroppaa Kruunupuiston kylpyläosastolle. Kylläpä uni maistui rankan vaelluspäivän jälkeen.

Rastan poikanen

Kolmas päivä piti olla jalkojen lepuutusta, mutta kovan tuulen takia kirkkovenesoutu Puruveden yli Kerimäen kirkolle vaihtuikin patikoinniksi. Kilometrejä kertyi reilu 20. Viimeiset viisi kilometriä kuljimme autolla säästääksemme voimia seuraavalle päivälle. Saunottuamme ja ruokailtuamme Kaukalinnassa ehdimme vielä vierailemaan Kerimäen kirkossa ja viettämään siellä ehtoollishetkeä.

Samassa pöydässä Kaukalinnassa, joka on alunperin rakennettu Kerimäen puukirkon kappalaisen pappilaksi 1800-luvun puolivälissä. Myöhemmin talossa on toiminut maanlunastuslautakunta ja kansakoulu, ennen kuin se on siirtynyt yksityisille omistajille. Via ry on remontoanut talon taas kuntoon ja lahjoittanut sen Via-Akatemian säätiölle.

Ehtoollishetki maailman suurimmassa puukirkossa Kerimäellä

Neljäs patikointipäivä oli pituudeltaan 25 km, mutta koska reitti oli niin vaihteleva, matka taittui melko vaivattomasti. Ennen matkaan lähtöä vietimme aamuhartauden Kaukalinnan kyläkappelissa. Matkalla törmäsimme poroihin, tutustuimme karsikkokiviin, ihastelimme idyllistä maalaismaisemaa ja pohdimme pahkafilosofiaa. Viimeinen majapaikka oli Vetojärvellä sijaitseva vuokramökki, joka oli monen vaeltajan mielestä paras majoituspaikka, vaikka jouduimme muista paikoista poiketen tekemään itse aamupalan ja siivoamaan mökin lähtiessä. Rannasta löytyi grillikota, ja oppaallamme Sakarilla oli mukana ukulele, joten viimeinen ilta vierähti mukavasti yhteislauluja laulellen.

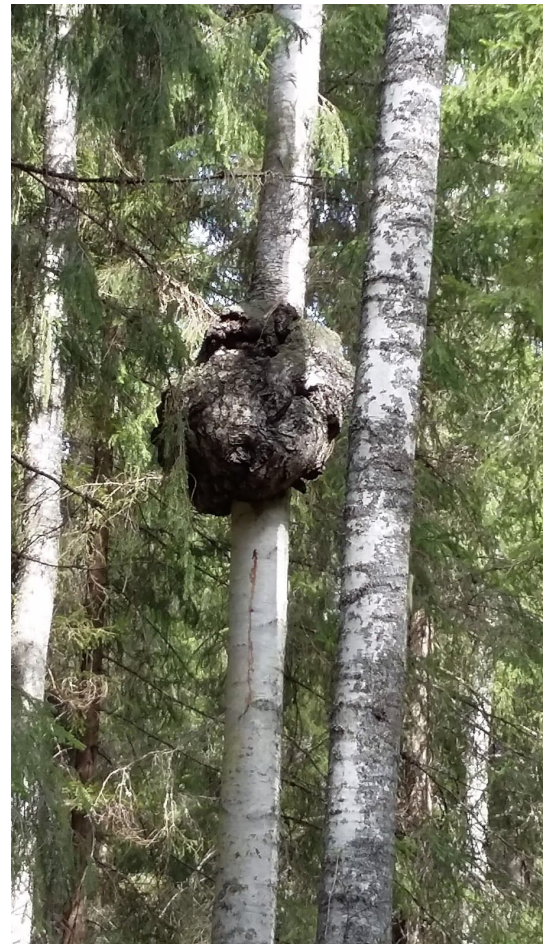
Kaukalinnan kyläkappeli on rakennettu vanhaan maakellariin.

Karsikkokivi - vainajien muistokivi. Karsikkokivelle on jääty odottamaan, milloin sielunkellot alkaisivat soida. Samalla kiveen on hakattu vainajan tiedot ohikulkijoiden nähtäväksi. Yksi monista uskomuksista on ollut, ettei vainajan henki kirkkomaalta palattaessa seuraisi karsikkoa pidemmälle ja pääsisi näin häiritsemään omaisten elämää.

Maalaismaisemaa parhaimmillaan

Pahkafilosofiaa: Elämä ei aina ole sileää, mutta vaikeudesta tai vaivasta voi silti jalostua jotakin hienoa ja arvokasta.

Yhteislaulua, laulattajana vaellusrovasti Sakari Kiiskinen

Viimeisen päivän matka oli vaatimattomat 15 km, mutta herätys oli silti aikainen, jotta ehdimme saunomaan ja viettämään päätösmessua perillä Enonkoskella. Lopuksi kokoontuimme Enonhoviin muikkukeitolle ja kunniakirjojen jakoon ennen kotimatkaa lähtöä.

Kyllä vielä viimeisenäkin vaelluspäivänä löytyi silmiä hiveleviä maisemia.

Vaelluksen päätösmessu Enonkosken kirkossa 11.6.2016

Matka vai määränpää

Tällä vaelluksella olennaista ei ollut matkan kohde, pyhä paikka, jota kohti olisimme kulkeneet. Tärkeintä oli matkalla oleminen, pyhyiden kokeminen matkanteon aikana. Vaelsimme joka päivä jonkun osuuden hiljaisuudessa kuunnellen luonnon ääniä ja omia ajatuksia pohtien. Tämä jos mikä tarjosi pyhyiden tunnetta.

Tärkeää oli myös yhdessä kulkeminen ja tekeminen. Ehkäpä osa Vetojärven vuokramökin viehättävyydestä piilikin siinä, että saimme yhdessä lämmittää saunaa, laittaa ruokaa ja siivota. Tai siinä, että nukuimme isossa porukassa parvella. Tiedä häntä. Ihanaa oli nähdä myös, miten ryhmäläiset pitivät huolta toinen toisistaan, kun kanssavaeltajalle tarjottiin rakkolaastaria tai repunkantoapua.

Saapa nähdä, tuleeko Pyhät Polut -reitistöstä koskaan Santiago de Compostelan tapaista maailmanlaajuisesti tunnettua pyhiinvaellusreittiä. Mutta tule sinä hyvä lukija ja tuo kaverisikin. Nähdään Pyhillä Poluilla.

Seuraavien vaellusten ajankohdat löydät Pyhien Polkujen nettisivuilta osoitteesta www.pyhatpolut.fi.